

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie:

1. umorzył postępowanie w zakresie odwołania od decyzji ZUS z dnia 31 października 2014 r.
2. odrzucił odwołania E. N. (1).
3. zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na rzecz M. N. (1) – jako spadkobiercy ustawowego po zmarłym M. N. (2) - kwotę 21.900 zł stanowiącej połowę należności z tytułu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy M. N. (2) z dnia 3 września 2013 roku za 60 % stałego uszczerbku na zdrowiu M. N. (2) pozostającego w związku z tym wypadkiem,
4. wniosek E. N. (2) o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy M. N. (2) z dnia 3 września 2013 roku – jako spadkobiercy ustawowemu po zmarłym M. N. (2) - przekazał do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. celem rozpoznania i wydania decyzji w tym przedmiocie,
5. przekazał roszczenie o odsetki ustawowe od jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy M. N. (2) z dnia 3 września 2013 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. celem rozpoznania i wydania decyzji w tym przedmiocie,
6. zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na rzecz M. N. (1) kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wnioskodawcy,

W punkcie 7. nie obciążył M. N. (1) i E. N. (2) kosztami zastępstwa procesowego zainteresowanego Firmy Handlowo-Usługowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł..

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

M. N. (2) zatrudniony został w (...) .H.U. "Duet" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na podstawie umowy o pracę od dnia 29 sierpnia 2013 roku na stanowisku sprzedawca –rębacz.

W dniu 3 września 2013 roku M. N. (2) rozpoczął pracę o godzinie 5.00 w sklepie mięsno-wędlinarskim w Ł., przy ul.(...). W tym dniu M. N. (2) zajmował się obsługą klientów, uzupełnianiem lad chłodniczych, podziałem elementów mięsnych na części, mieleniu mięsa. Około godziny 15.50 M. N. (2) wykonywał czynności mieleniem mięsa przy użyciu maszyny "WILK", ustawionej na podłodze. Lewą ręką odbierał zmielone mięso, a prawą nagarniał i dopychał mięso do otworu wrzutowego bez użycia popychacza. W pewnym momencie prawa ręka M. N. (2) znalazła się w otworze wrzutowym maszyny, ślimak pochwycił palce, a następnie wciągnął całą dłoń do środka.

W wyniku wypadku M. N. (2) doznał amputacji urazowej prawej kończyny górnej na poziomie 1/3 dalszej przedramienia W dniu wypadku M. N. (2) przyjęty został do szpitala im. WAM w Ł., gdzie wykonano chirurgiczne opracowanie amputacji. Z dostępnego protokołu operacyjnego wynika, że wykonano tylko niewielkie skrócenie kości i zaokrąglenie ich końców. K. zamknięto tkankami miękkimi z miejscowych rezerw. Po wypisaniu do domu M. N. (2) kontynuował leczenie w poradni. Z dostępnej dokumentacji wynika, że w dniu 24 listopada 2013 roku stwierdzono ostateczne wygojenie kikuta. M. N. (2) skierowano do zaopatrzenia protetycznego. W wyniku wypadku przy pracy w dniu 3 września 2013 roku w zakresie narządów ruchu M. N. (2) doznał amputacji urazowej prawej kończyny górnej na poziomie 1/3 dalszej przedramienia. M. N. (2) w wyniku wypadku przy pracy w dniu 3 września 2013 roku w zakresie narządów ruchu doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 60% według pozycji 128 rozporządzenia (...) z dnia 18 grudnia 2002 roku – utrata kończyny w obrębie przedramienia w zależności od charakteru kikuta i jego przydatności do oprotelowania. K. przedramienia na poziomie 1/3 obwodowej części dobrze nadaje się do

oprotezowania. Z dostępnej dokumentacji wynika, iż gojenie przebiegało z utrzymywaniem się owrzodzeń i zakończyło się do połowy listopada 2013 roku. Najprawdopodobniej na kikucie powstały blizny większe, niż w przypadku gojenia per primam, które powinno zakończyć się w ciągu 2-3 tygodni. Dlatego też w należało przyjąć średnią wielkość uszczerbku z pozycji pkt 128 55-65% - dla kończyny dominującej. Z dostępnej dokumentacji wynika, że prawa kończyna dla M. N. (2) była kończyną dominującą.

M. N. (2) przed wypadkiem nie był leczony psychiatrycznie. Konsultowany po wypadku, w trakcie hospitalizacji w Klinice (...) miał stwierdzone objawy zespołu stresu pourazowego związanego z wypadkiem. Od kwietnia 2014 roku podjął leczenie psychologiczne i psychoterapię w związku z nasilonymi objawami zespołu stresu pourazowego. Leczenie kontynuował nieprzerwanie do sierpnia 2014 roku. W dniu 30 sierpnia 2014 roku M. N. (2) podjął skuteczną próbę samobójczą. Samobójstwo jest skutkiem nasilonych zaburzeń depresyjnych uniemożliwiających dalszą egzystencję. Jest wyrazem poczucia braku nadziei, braku perspektyw, nasilonego bólu somatycznego, lęku, związane z uczuciem nieodwracalnej straty. Jest jednocześnie złamaniem biologicznego prawa do zachowania życia. Samobójstwo należy traktować jako wyraz psychotycznej dekompensacji w przebiegu zaburzeń depresyjnych. U M. N. (2) w wyniku wypadku przy pracy z dnia 3 września 2013 roku doszło do ujawnienia się psychozy w wyniku ciężkiego stresu pod postacią skutecznej próby samobójczej. Uszczerbek z tego tytułu należy ocenić na 80 % zgodnie z punktem 10b rozporządzenia (...) z dnia 18 grudnia 2002 roku.

Powyższy wypadek został uznany za wypadek przy pracy przez pracodawcę M. N. (2).

Państwowa Inspekcja Pracy Okręgowy Inspektorat Pracy w Ł. w wyniku kontroli przeprowadzonej w firmie Handlowo – Usługowej “Duet” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. ustaliła jako przyczyny wypadku:

-brak urządzeń ochronnych zabezpieczających dostęp do sfery niebezpiecznej maszyny-pracodawca wyposażył stanowisko pracy w urządzenie niespełniające wymagań minimalnych w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, brak zabezpieczenia przy otworze wlotowym prowadzącym do szybu zasilającego, co stwarza możliwość włożenia całej dłoni do otworu i bezpośredni dostęp ręki pracownika do sfery niebezpiecznej,

-tolerowanie przez osoby nadzorujące pracę pracowników i kierujące pracownikami wykonywania pracy w sklepie z użyciem maszyny nie spełniającej wymagań przepisów bhp,

-nieprawidłowe zachowanie poszkodowanego, to jest operowanie dłonią w strefie zagrożenia, wykonywanie czynności ręcznie bez użycia urządzeń pomocniczych (popychacza, będącego na wyposażeniu stanowiska pracy),

-wykonywanie przez pracownika pracy niezgodnie z postanowieniami zawartymi w “Instrukcji (...) pracy dla obsługi maszyny”,

-poślizgnięcie się poszkodowanego podczas czynności mielenia mięsa i utrata równowagi, co spowodowało niekontrolowany odruch poszkodowanego,

-brak doświadczenia poszkodowanego – wypadek wydarzył się w piątym dniu pracy, z akt osobowych pracownika wynika, że nie posiadał wyuczonego zawodu, ukończył szkołę średnią o profilu ogólnokształcącym, w kwestionariuszu osobowym brak informacji o ewentualnym wcześniejszym zatrudnieniu i doświadczeniu zawodowym Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. uznał zdarzenie z dnia 3 września 2013 roku za wypadek przy pracy i uznał, iż w oparciu o dokumentację PIP brak podstaw do stwierdzenia, że zdarzenie zaistniało wyłącznie z winy pracownika.

M. N. (2) był niezdolny do pracy w okresie od 3 września 2013 roku do 3 marca 2014 roku.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13 lutego 2014 roku uznano niezdolność M. N. (2) do pracy i ustalono uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 września 2013 roku.

Decyzją z dnia 21 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał M. N. (2) prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 4 marca 2014 roku do 26 lutego 2015 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Wraz z wnioskiem o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego M. N. (2) chciał dochodzić jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, wówczas w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych przekazano M. N. (2) informację, że będzie mógł dochodzić tego świadczenia po zakończeniu leczenia M. N. (2) w dniu 30 sierpnia 2014 roku zmarł poprzez powieszenie się. Postanowieniem z dnia 1 września 2014 roku umorzono dochodzenie w sprawie doprowadzenia M. N. (2) namową lub przez udzielenie pomocy do targnięcia się na własne życie przez powieszenie się.

Postanowieniem z dnia 11 września 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie IXNs 426/14 stwierdził, że spadek po M. N. (2) na podstawie ustawy nabyli rodzice M. N. (1) i E. N. (2) po 1/2 części spadku każde z nich.

M. N. (2) był kawalerem, prowadził przed śmiercią wspólne gospodarstwo domowe z rodzicami E. i M. N. (1). M. N. (2) dokładał się do kosztów utrzymania rodziny.

W dniu 3 października 2014 roku M. N. (1) złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w Ł. Biurze Terenowym w B. wniosek o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy M. N. (2) z dnia 3 września 2013 roku.

W dniu 23 października 2014 roku M. N. (1) oświadczył, iż śmierć syna M. N. (2) nie miała związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 września 2013 roku.

Decyzją z dnia 31 października 2014 roku znak (...) - 07 - (...) - SER Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. N. (1) jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy po zmarłym M. N. (2), wskazując jako podstawę prawną decyzji art 58 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. z 2009 Nr 167 poz. 1322) oraz art 116 ust 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. z 2013 poz. 1440), wskazując, że wnioskodawca nie dołączył do wniosku zaświadczenia o przyczynie zgonu M. N. (2), oświadczenia, czy w dniu śmierci prowadził wspólne gospodarstwo domowe z synem, lub syn przed śmiercią przyczynił się do jego utrzymania, a ze złożonego oświadczenia wynika, że zgon M. N. (2) nie nastąpił w związku z wypadkiem przy pracy zaistniałym w dniu 3 września 2013 roku.

W piśmie z dnia 13 listopada 2014 roku wnioskodawca M. N. (1) wskazał, że dochodzone odszkodowanie dochodził, za wypadek, który miał miejsce w dniu 3 września 2014 roku, w wyniku, której M. N. (2) utracił prawą ręką, nie dochodził natomiast odszkodowania po zmarłym synu.

Stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty ortopedy. Sąd I instancji w pełni uznał wartość dowodową wydanej opinii oraz podzielił – jako przekonujące – wnioski wypływające z jej treści. Sąd Rejonowy przyjął, że opinia ta jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. Do wydania opinii biegły dysponował dokumentacją lekarską M. N. (2). Organ rentowy nie zgłosił żadnych uwag do opinii biegłego ortopedy w kwestiach medycznych. Sąd Rejonowy wskazał, że opinia biegłego psychiatry została zakwestionowana przez zainteresowanego (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, który wnosił o przeprowadzenie opinii uzupełniającej biegłego psychiatry po uzupełnieniu postępowania dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z zeznań świadków I. G. i Z. Ł. na okoliczność zażywania przez M. N. (2) środków psychoaktywnych, okresu, częstotliwości ich zażywania, rodzaju i ilości tych środków, zachowania po użyciu środków oraz czy i jakie problemy natury osobistej miał M. N. (2) nie związane z wypadkiem. W świetle oświadczeń pełnomocnika wnioskodawcy i zainteresowanej E. N. (2), złożonych na rozprawie w dniu 28 listopada 2016 roku, o dochodzeniu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy jedynie za uszczerbek na zdrowiu M. N.

(2) z przyczyn ortopedycznych w wysokości 43.800 złotych i pominięcie opinii biegłego psychiatry wobec wysokiego prawdopodobieństwa, że gdyby nie śmierć M. N. (2) to objawy stresu pourazowego by ustąpiły oraz ostatecznego stanowiska o cofnięciu odwołania od decyzji z dnia 31 października 2014 roku Sąd Rejonowy oddalił powyższe wnioski dowodowe pełnomocnika zainteresowanego pracodawcy, jako nie mające ostatecznie znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem ostatecznie decydującym przedmiotem orzekania stała się jedynie opinia biegłego ortopedy.

W oparciu o w ten sposób ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że organ rentowy odmówił wnioskodawcy M. N. (1) w decyzjach z dnia 21 stycznia 2015 roku i decyzji z dnia 17 marca 2015 roku wszczęcia postępowania w przedmiocie przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy M. N. (2) z dnia 3 września 2013 roku jako świadczenia niezrealizowanego, a jednocześnie w decyzji z dnia 31 października 2014 roku odmówił przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w związku ze śmiercią M. N. (2) na podstawie art. 13 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.), podnosząc, że do wniosku nie dołączone zostało zaświadczenie o przyczynie zgonu M. N. (2), oświadczenia, czy w dniu śmierci prowadził wspólne gospodarstwo domowe z synem, lub syn przed śmiercią przyczynił się do jego utrzymania oraz w związku z oświadczeniem, iż zgon M. N. (2) nie nastąpił w związku z wypadkiem przy pracy zaistniałym w dniu 3 września 2013 roku.

Sąd Rejonowy wskazał, że w toku postępowania pełnomocnik wnioskodawcy cofnął odwołanie od decyzji z dnia 31 października 2014 roku, podnosząc, że intencją strony nie było dochodzenie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy dla członków rodziny w związku ze śmiercią ubezpieczonego, pełnomocnik pozwanego i zainteresowanego wyrazili zgodę na cofnięcie odwołania. W tym zakresie Sąd I instancji na podstawie art 203 k.p.c. w związku z art 469 k.p.c. i art. 355§1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie, uznając cofnięcie odwołania za zgodne z prawem, nie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i nie naruszające uprawnionego interesu wnioskodawcy.

Sąd I instancji wskazał, że w tej sytuacji przedmiotem rozpoznania było uprawnienie wnioskodawcy – jako adresata decyzji - do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy syna M. N. (2) z dnia 3 września 2013 roku za doznany uszczerbek na zdrowiu, które nie było dochodzone przez ubezpieczonego przed dniem jego śmierci, to jest dniem 30 sierpnia 2014 roku. Bezsprzawną okolicznością w ocenie Sądu Rejonowego był fakt, że M. N. (2) w dniu 3 września 2013 roku podczas zatrudnienia u zainteresowanego (...) .H.U "Duet" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. uległ wypadkowi przy pracy w wyniku, którego doznał urazowej amputacji przedramienia prawego. Na skutek prowadzonego postępowania powypadkowego, ustalenia przyczyn wypadku przez Państwową Inspekcję Pracy w Ł. organ rentowy uznał zdarzenie z dnia 3 września 2013 za wypadek przy pracy, który miał miejsce w okolicznościach nie pozbawiających ubezpieczonego prawa do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego, wobec ustalenia, iż naruszenie przez M. N. (2) przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia nie stanowiło wyłącznej przyczyny wypadku przy pracy. Sąd Rejonowy wskazał, że organ rentowy wypłacał M. N. (2) świadczenie rehabilitacyjne od 4 marca 2014 roku w związku z wypadkiem przy pracy. Nie został jednak złożony przez zmarłego wniosek o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, mimo takiego zamiaru łącznie z wnioskiem o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego - wobec poinformowania go przez pracownika organu rentowego, że może on zostać zgłoszony po zakończeniu procesu leczenia, co według Sądu Rejonowego rozumiane było zapewne jako okres po zakończeniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, choć jak potwierdził w opinii biegły ortopeda leczenie u M. N. (2) zakończyło się w dniu 24 listopada 2013 roku, kiedy stwierdzono ostateczne wygojenie kikuta, a M. N. (2) został skierowany do zaopatrzenia protetycznego. Organ rentowy wywodził, że z uwagi na okoliczność niezłożenia przez M. N. (2) wniosku o przyznanie jednorazowego odszkodowania, nie wszczęte zostało postępowanie w sprawie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, a tym samym brak było podstaw prawnych, by wnioskodawca M. N. (1) – jako następca prawny ubezpieczonego zainicjował takie postępowanie.

Sąd Rejonowy podkreślił, że rodzaje świadczeń przysługujących ubezpieczonemu z tytułu wypadków przy pracy, zasady i tryb ich przyznawania oraz ustalania ich wysokości określa ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.), zwanej dalej „ustawą wypadkową”.

Zgodnie z dyspozycją art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej, ubezpieczonemu który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy (ust. 2). Natomiast za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający sześć miesięcy, mogące jednak ulec poprawie (ust. 3). Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (ust. 4).

Stosownie do art. 58 ustawy wypadkowej, w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd I instancji wskazał, że na mocy art. 116 ust. 1c w zw. z art. 136 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t.), w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub, na których utrzymaniu pozostawała ta osoba. Osoby wymienione w ust. 1 mają prawo do udziału w dalszym prowadzeniu postępowania o świadczenia, nieukończonego wskutek śmierci osoby, która o te świadczenia wystąpiła. Roszczenia o wypłatę powyższych świadczeń wygasają po upływie 12 miesięcy od dnia śmierci osoby, której świadczenia przysługiwały, chyba że przed upływem tego okresu zgłoszony zostanie wniosek o dalsze prowadzenie postępowania.

W ocenie Sądu Rejonowego bezsporną okolicznością w sprawie, jest, że ubezpieczony nie złożył przed śmiercią wniosku o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, a zatem wskazany powyżej tryb wypłaty świadczenia niezrealizowanego nie miał zastosowania w przedmiotowej sprawie, co nie może skutkować jednak, tym, iż prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy należnego M. N. (2) wygasa.

Według Sądu I instancji, prawo do jednorazowego odszkodowania jest prawem majątkowym, które nie wygasa w razie śmierci uprawnionego do jednorazowego odszkodowania (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26.6.1978 r., V PZP 4/78, OSNCP 1978 nr 10, poz.173, wpisana do księgi zasad prawnych), lecz przechodzi po jego śmierci na inne osoby (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19.12.1968 r., III PZP 59/68, OSNCP 1969, Nr 5, poz. 84, wpisana do księgi zasad prawnych). Także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2005 roku I UK 360/04 podniesiono, iż prawo do jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu wypadku przy pracy należy do spadku po uprawnionym członku rodziny pracownika, który zmarł wskutek tego wypadku.

Sąd I instancji podkreślił, że najszerszej kwestię tę wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 czerwca 1978 roku, który choć rozstrzygał sporne zagadnienie na tle poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 20, poz. 105), jednakże zachowuje ona – zdaniem Sądu Rejonowego aktualność na tle obowiązującego stanu prawnego. Wyrażone w pytaniach skierowanych do Sądu Najwyższego wątpliwości dotyczyły sytuacji, gdy pracownik wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, lecz nie pobrał od zakładu pracy przysługującego mu na podstawie art. 9 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 20, poz. 105) jednorazowego odszkodowania i zmarł z innej przyczyny niż wypadek przy pracy lub choroba zawodowa. Sąd Najwyższy przyjął, że jednorazowe odszkodowanie z art. 9 ustawy z 1975 roku (obecnie art 11 ustawy) przysługuje pracownikowi, jeżeli wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Jeżeli pracownik zmarł wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, to jednorazowe odszkodowanie na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy (obecnie art 13 ustawy) przysługuje członkom jego rodziny, wymienionym w ust. 2 tego przepisu. Prawo członków rodziny do jednorazowego odszkodowania istnieje niezależnie od tego, czy przed śmiercią pracownikowi wypłacono to świadczenie na podstawie art. 9 ustawy. Jednorazowe odszkodowanie ma na celu nie tylko złagodzenie krzywdy poszkodowanego pracownika, ale stanowi również ryczałtowo określony w ustawie ekwiwalent za nie pokrytą innymi świadczeniami szkodę.

Utrata zdrowia przez pracownika lub jego śmierć na skutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej zwykle pośrednio wyrządza szkodę jego rodzinie, pozostającej z nim we wspólnocie gospodarczej. Kwota uzyskana z tytułu jednorazowego odszkodowania jest też przeznaczona z reguły na bieżące potrzeby pracownika i jego rodziny. Dlatego też w zależności od sytuacji faktycznej jednorazowe odszkodowanie przysługuje pracownikowi bądź członkom jego rodziny. Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że jeżeli pracownik wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego albo długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, lecz zmarł z innej przyczyny i nie pobrał należnego mu na podstawie art. 9 ustawy jednorazowego odszkodowania, to prawo do tego świadczenia przysługuje członkom jego rodziny, wymienionym w art. 12 ust. 2 tej ustawy, bez względu na to, czy pracownik przed śmiercią złożył wniosek o wypłatę przysługującego mu odszkodowania.

Sądu Rejonowy wskazał, że w wyroku z dnia 23 sierpnia 2005 roku I UK 360/04 Sąd Najwyższy przyjął, iż art. 12 ustawy z 1975 roku (obecnie 13 ustawy wypadkowej obecnie obowiązującej) nie reguluje przejścia prawa do jednorazowego odszkodowania na oznaczone osoby (nie określa sukcesji tego prawa), to jednakże biorąc także pod uwagę charakter prawa do jednorazowego odszkodowania, jako prawa majątkowego niezwiązanego ściśle z osobą zmarłego uprawnionego do jednorazowego odszkodowania oraz funkcję tego prawa, jaką jest wyrównanie swoistej szkody, której doznała rodzina wskutek śmierci ubezpieczonego członka tej rodziny - że prawo do jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu wypadku przy pracy wchodzi do spadku.

Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie podzielił ten pogląd.

Wnioskodawca wraz z zainteresowaną E. N. (2) są spadkobiercami ustawowymi M. N. (2), nabywając spadek po 1/2 części każde z nich.

Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych M. N. (2) doznał na skutek wypadku przy pracy z dnia 3 września 2013 roku urazu w postaci amputacji urazowej prawego przedramienia na poziomie 1/3. Biegły ortopeda jednoznacznie ocenił że w wyniku wypadku przy pracy M. N. (2) doznał 60% stałego uszczerbku na zdrowiu. Oceny tej biegły dokonał na podstawie pozycji 128 tabeli uszczerbkowej w zakresie – utraty kończyny w obrębie przedramienia w zależności od charakteru kikuta i jego przydatności do oprotezowania, wskazując, że z dostępnej dokumentacji wynikało iż gojenie przebiegało u M. N. (2) z utrzymywaniem się owrzodzeń i zakończyło się do połowy listopada 2013 roku. Dlatego też w należało przyjąć średnią wielkość z pozycji pkt 128 55-65% to jest 60 % - dla kończyny dominującej. Sąd Rejonowy w całości przychylił się do twierdzeń zawartych w opinii.

Sąd I instancji wskazał, że szczegółowe zasady orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. nr 2013 poz. 954 j.t.). Zgodnie z § 8 ust 1 rozporządzenia lekarz orzecznik ustala w procentach stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu według oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, która jest określona w załączniku do rozporządzenia (tzw. „tabela uszczerbkowa”). Jeżeli dla danego rodzaju uszczerbku ocena procentowa określa dolną i górną granicę stopnia uszczerbku na zdrowiu, lekarz orzecznik określa stopień tego uszczerbku w tych granicach biorąc pod uwagę obraz kliniczny, stopień uszkodzenia czynności organu, narządu lub układu oraz towarzyszące powikłania (ust. 2). Jeżeli w ocenie procentowej brak jest odpowiedniej pozycji dla danego przypadku, lekarz orzecznik ocenia ten przypadek według pozycji najbardziej zbliżonej. Można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej.

Sąd Rejonowy uznał, że brak przez lekarza orzecznika stwierdzenia uszczerbku na zdrowiu M. N. (3) wobec nie poddania go badaniu nie stanowiło przeszkody w ustaleniu jednorazowego odszkodowania. Zgodnie z § 6 ust. 1 powyższego rozporządzenia lekarz orzecznik ustala stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek

z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową na podstawie bezpośredniego badania ubezpieczonego i posiadanej dokumentacji medycznej oraz dokumentacji dotyczącej tego wypadku przy pracy albo tej choroby zawodowej.

Należy wskazać, że stosownie do art. 16 ust. 1 i 2 ustawy wypadkowej, stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska. Przy ustalaniu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dotyczące trybu orzekania o niezdolności do pracy. Art. 14 ust. 6 pkt 1 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t.) stanowi, że szczegółowe zasady i tryb orzekania o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie określi minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określa, w drodze rozporządzenia, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego i sprawnego orzekania o niezdolności do pracy.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że z kolei w trybie przewidzianym dla orzekania o niezdolności do pracy, w § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz.U.2004.273.2711) wskazuje się, że lekarz orzecznik może wydać orzeczenie również bez bezpośredniego badania stanu zdrowia osoby, w stosunku do której ma być ono wydane, jeżeli dokumentacja dołączona do wniosku jest wystarczająca do wydania orzeczenia.

W ocenie Sądu I instancji dokumentacja medyczna ubezpieczonego była wystarczająca do ustalenia jego uszczerbku na zdrowiu pozostającego w związku z tym wypadkiem, czemu dał wyraz w swej opinii biegły ortopeda. M. N. (2) doznał w wyniku wypadku przy pracy z dnia 3 września 2013 roku uszczerbek na zdrowiu w rozmiarze co najmniej 60 %. Sąd w świetle stanowiska wnioskodawcy pominął przy ustaleniu uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego opinię psychiatryczną.

Z tego względu według Sądu Rejonowego odwołanie wnioskodawcy od decyzji z 21 stycznia 2015 roku i 17 marca 2015 roku jako w pełni uzasadnione należało uwzględnić. Sąd I instancji zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 21 stycznia 2015 roku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., poprzez przyznanie wnioskodawcy- jako spadkobiercy ustawowemu M. N. (2) w 1/2 części prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy odpowiednio w wysokości stanowiącej połowę należności z tego tytułu, to jest kwoty 21.900 złotych (tj.60x 730 złotych x 1/2).

O wysokości odszkodowania Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 12 ust. 1 i 14 ust. 9 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.) w związku z przepisami obwieszczenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 26 lutego 2014 roku w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P.2014.187).

W myśl tych przepisów w okresie od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 marca 2015 r. kwoty jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej wynoszą 730 złote za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Należna wnioskodawcy kwota 1/2 należności z tytułu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy za 60 % uszczerbku na zdrowiu jego syna wyniosła zatem 21.900 zł. Sąd Rejonowy przyjął do ustalenia wysokości należnego wnioskodawcy odszkodowania stawkę jednorazowego odszkodowania w stawce obowiązującej w dacie wydania zaskarżonej decyzji.

Przyznanie lub odmowa przyznania jednorazowego odszkodowania oraz ustalenie jego wysokości następuje w drodze decyzji Zakładu (art. 15 ust. 1). W myśl przepisu art. 12 ust 5 w zw. z art. 14 ust. 6 ww. ustawy, do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 15.

Sąd Rejonowy podniósł, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 2012 roku, sygn. akt II UK 250/11, OSNP 2013/7-8/93, przyjął, że do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania w przypadku nieterminowego wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji przyznającej to prawo przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie

obowiązujące w dniu, w którym najpóźniej powinno nastąpić wydanie decyzji (art. 12 ust. 5 w związku z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.). Organ rentowy jest zobowiązany do zapłaty odsetek od tak ustalonego świadczenia (art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

W razie odmowy przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy - orzeczeniem o uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 46 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) jest decyzja organu rentowego o odmowie przyznania jednorazowego odszkodowania (art. 15 ust. 2 pkt 2 tej ustawy). Według Sądu Rejonowego wysokość jednorazowego odszkodowania ustala się według stawek za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu obowiązujących w dniu wydania tej decyzji, a kwota należnego odszkodowania przysługuje wraz z ustawowymi odsetkami określonymi przepisami prawa cywilnego od daty wydania zaskarżonej decyzji (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2009 r., I UZP 2/09, Lex nr 487994).

Reasumując według Sądu Rejonowego, w myśl art. 12 ust. 5 ustawy wypadkowej, do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania, o którym mowa w ust. 1-4, przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 15.

Odrzuceniu podlegały natomiast według Sądu Rejonowego odwołania E. N. (2) od decyzji z dnia 21 stycznia 2015 roku i 17 marca 2015 roku. Sąd I instancji podkreślił, że adresatem zaskarżonych decyzji był wnioskodawca M. N. (1). E. N. (2) nie występowała przy tym z wnioskiem do organu rentowego o przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy po zmarłym synu M. N. (2). Charakter relacji pomiędzy postępowaniem sądowym a postępowaniem administracyjnym wskazuje, że zakres przedmiotowy postępowania przed sądem powszechnym jest zdeterminowany przez zakres przedmiotowy postępowania przed organem rentowym. W konsekwencji przedmiotem postępowania przed sądem powszechnym w postępowaniu cywilnym może być tylko roszczenie (żądanie i stan faktyczny je uzasadniający) będące przedmiotem rozpoznania przed organem rentowym. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem wnioskodawca może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował (wyr. SN z 9.9.2010 r., II UK 84/10, L.). Dlatego, też Sąd Rejonowy uznał, że nie mógł orzekać o uprawnieniach E. N. (2) do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy M. N. (2), jako spadkobiercy ustawowemu i w związku ze zgłoszonym w toku postępowania roszczeniem na podstawie art.477¹⁰§ 2 k.p.c. Sąd przekazał roszczenie E. N. (2) w przedmiotowym zakresie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych celem rozpoznania i wydania decyzji w tym przedmiocie. W takim samym zakresie w ocenie Sądu I instancji przekazaniu na podstawie art. 477¹⁰§ 2 do ZUS I Oddział w Ł. podlegało roszczenie o odsetki ustawowe od jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy – zgłoszone po raz pierwszy w toku postępowania sądowego przez pełnomocnika wnioskodawczyni i zainteresowanej na rozprawie w dniu 19 grudnia 2016 roku.

O kosztach zastępstwa procesowego wnioskodawcy Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, zasadzając te koszty od pozwanego jako przegrywającego sprawę, w zakresie obu odwołań od decyzji z dnia 21 stycznia 2015 roku i 17 marca 2015 roku. Wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawcy obliczone zostało przez Sąd I instancji na podstawie § 11 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U Nr 163 poz.1349 z późn.zm) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U z 2015 poz.1804).

W zakresie w jakim umorzono postępowanie oraz odrzucono odwołanie E. N. (2) Sąd Rejonowy na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył stron kosztami zastępstwa procesowego zainteresowanego, uznając dochodzenie tych kosztów w okolicznościach sprawy za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Apelację od powyższego orzeczenia w części dotyczącej punktów 3,4,5,6 wyroku wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego - art. 136 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2016r. poz. 887) w związku z art. 58 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015r. poz. 1242) poprzez jego niezastosowanie,

- naruszenie prawa materialnego - art.13 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015r. poz. 1242) poprzez niewłaściwe jego zastosowanie

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 21.1.2015 r. i 17.3.2015 r. bądź też o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Według apelującego Sąd Rejonowy ustalając uprawnienie wnioskodawcy do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy doszedł do przekonania, że fakt nie złożenia przez M. N. (2) wniosku o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy jakiemu ten uległ w dniu 3.9.2013r. nie stoi na przeszkodzie w dochodzeniu takiego odszkodowania przez spadkobierców, w tym przypadku ojca - M. N. (1).

Zdaniem organu rentowego stanowisko takie jest błędne. Zgodnie z art. 11 ustawy wypadkowej ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy doznał uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Według art.58 ustawy wypadkowej w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Realizacja uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia społecznego może nastąpić jedynie w wyniku złożenia stosownego wniosku, o czym mowa w art.116 ustawy emerytalnej.

Zaś w razie, gdyby osoba składająca wniosek nie dożyła jego realizacji, stosuje się art.136 ustawy emerytalnej, który stanowi, że w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

W ocenie organu rentowego zatem dochodzenie takiego odszkodowania przez rodziców zmarłego byłoby możliwe tylko wówczas, gdyby ten złożył wniosek o jednorazowe odszkodowanie. Zasadą dochodzenia roszczeń w postępowaniu ubezpieczeniowym jest tryb wnioskowy co potwierdził w swych orzeczeniach wielokrotnie Sąd Najwyższy (np. wyrok SN z dnia 10.2.2012r. sygn. akt II UK 146/11, wyrok SN z dnia 3.4.2014r. sygn. akt II UK 398/13)

Organ rentowy podkreślił, że nie podziela odniesień Sądu Rejonowego do orzecznictwa zapadłego na tle stosowania nieobowiązującej już ustawy wypadkowej z 1975r. Orzecznictwo to dotyczy art.12 tej ustawy, w którym mówi się o dochodzeniu odszkodowania po członku rodziny, zmarłym z powodu wypadku przy pracy. Obecnie jest to art.13 ustawy wypadkowej i też odnosi się do członków rodziny ubezpieczonego, który zmarł z powodu wypadku przy pracy W niniejszej sprawie śmierć nie nastąpiła z powodu wypadku przy pracy.

W tym stanie rzeczy według Zakładu Ubezpieczeń Społecznych apelacja jest w pełni uzasadniona.

Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o oddalenie apelacji. (protokół rozprawy z dnia 19.05.2017 r. oświadczenie pełnomocnika wnioskodawcy k. 207 verte)

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Rejonowy dokonał właściwych ustaleń faktycznych, które były między stronami postępowania bezsporne. Sąd Okręgowy przyjmuje je jako własne. Jednakże wywodów prawnych zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie można uznać za prawidłowe.

Jak trafnie ustalono przed Sądem Rejonowym, M. N. (2) w dniu 3.09.2013r. uległ wypadkowi przy pracy, co nie było kwestionowane przez organ rentowy. Z tego tytułu, z ubezpieczenia wypadkowego, pobierał on zasiłek chorobowy przez 182 dni do dnia 3.03.2014r. a następnie świadczenia rehabilitacyjne w okresie 12 miesięcy, tj. od 4.03.2014 r. do 26.02.2015r. M. N. (2) zmarł w dniu 30.08.2014r. Do daty zgonu wyżej wymieniony nie złożył wniosku o jednorazowe odszkodowanie. Przedmiotowy wniosek został złożony dopiero przez ojca zmarłego - M. N. (1) w dniu 3.10.2014r.

Organ rentowy rozpatrując wskazany wyżej wniosek zaskarżoną decyzją z dnia 21.01.2015r. uchyloną w części decyzją z dnia 17.03.2015r. **na podstawie art. 136 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2016 r., poz. 887, zwanej ustawą emerytalną) odmówił wszczęcia postępowania o wypłatę świadczenia po zmarłym M. N. (2).**

We wniosku z dnia 12.11.2014 r. ojciec zmarłego - M. N. (1) ponownie wystąpił z wnioskiem przyznania jednorazowego odszkodowania.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelującego dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego, tj. art. 136 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 58 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie okazały się uzasadnione, chociaż ustalenia wskazujące na brak wniosku zmarłego syna M. N. (2) były bezsporne.

Zgodnie z art. 11 obecnie obowiązującej ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U z 2015 r., poz. 1242, zwaną ustawą wypadkową) **ubezpieczonemu**, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Zatem zmarły M. N. (2) w świetle tego przepisu za życia mógł wystąpić z wnioskiem o jednorazowe odszkodowanie. Jednak M. N. (2) formalnie takowego wniosku nie złożył. Brak jest dowodów, że powyższe zachowanie mogło wynikać z wadliwego pouczenia przez ZUS, a nawet jeżeli tak było, to trudno przyjąć, że wystąpiłby on z tym żądaniem.

W wyroku z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie II UKN 128/97 (na gruncie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że „zasady ochrony praw nabytych nie stosuje się wobec osoby, która uzyskała prawo do świadczenia z ubezpieczenia społecznego w wyniku wprowadzenia w błąd organu rentowego lub innego jej bezprawnego działania”. Z cytowanej tezy wynika, że chodzi o prawa nabyte a więc przyznane prawomocną decyzją ZUS, po uprzednim złożeniu przez ubezpieczonego wniosku o przyznanie dochodzonego świadczenia. Wprawdzie omawiane orzeczenie dotyczy art. 138 ustawy emerytalnej, gdy ubezpieczony wprowadził w błąd organ rentowy, to jednak z uzasadnienia tego orzeczenia wynikają pewne ogólne zasady występujące w ubezpieczeniach społecznych. Chodzi o sytuacje prawa do świadczenia które zostało przyznane na skutek wniosku ubezpieczonego.

W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z taką sytuacją, skoro, co jest niesporne, M. N. (2) nie składał wniosku o jednorazowe odszkodowanie. Gdyby nawet uzyskał pouczenie, że o to odszkodowanie może wystąpić także po wyczerpaniu zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego to wnioskodawca powinien tą okoliczność przynajmniej uprawdopodobnić. Wtedy można rozważyć, czy organ rentowy zasadnie nie przyjął wniosku M. N. (2) o jednorazowe odszkodowanie. W przeciwnym razie, każdy zainteresowany mógłby powoływać się na bliżej

nieudokumentowane wadliwe zachowania organu emerytalnego, w łatwy sposób obchodząc przepisy ubezpieczeniowe o wnioskowym obowiązku uruchamiania postępowanie przed ZUS.

Poza osobistym złożeniu wniosku przez ubezpieczonego także członkom rodziny zmarłego, w tym przypadku rodzicom M. N. (2), przysługuje własne roszczenie o odszkodowanie na zasadzie art. 13 ustawy wypadkowej.

W myśl art. 13 ust. 1 ustawy wypadkowej **członkom rodziny ubezpieczonego**, który zmarł wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Odszkodowanie to przysługuje również w razie śmierci wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej rencisty, który był uprawniony do renty z ubezpieczenia wypadkowego.

2. Członkami rodziny uprawnionymi do odszkodowania są:

1) małżonek, z zastrzeżeniem ust. 3;

2) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka, dzieci przysposobione oraz przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, w tym również w ramach rodziny zastępczej, spełniające w dniu śmierci ubezpieczonego lub rencisty warunki uzyskania renty rodzinnej;

3) **rodzice**, osoby przysposabiające, macocha oraz ojczym, jeżeli w dniu śmierci ubezpieczonego lub rencisty prowadzili z nim wspólne gospodarstwo domowe lub jeżeli ubezpieczony lub rencista bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do ich utrzymania albo jeżeli ustalone zostało wyrokiem lub ugodą sądową prawo do alimentów z jego strony.

Zatem w oparciu o treść wskazanych wyżej przepisów jednorazowe odszkodowanie przysługuje:

- ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy doznał uszczerbku na zdrowiu bądź

- członkom rodziny (min. rodzicom) ubezpieczonego, który zmarł wskutek wypadku przy pracy.

Nie ulega wątpliwości, że M. N. (2) (ubezpieczony) przed datą zgonu nie złożył przedmiotowego wniosku o jednorazowe odszkodowanie. W takim wypadku nie istnieje możliwość kontynuowania postępowania wszczętego przez zmarłego o jednorazowe odszkodowanie na zasadach wynikających z art. 11 §1 ustawy wypadkowej w związku z art. 58 tej ustawy.

Dlatego najbardziej uzasadnione było dochodzenie jednorazowego odszkodowania przez złożenie wniosku w trybie art. 13 § 1 ust.3 ustawy wypadkowej. W. wszczął takie postępowanie , jednak w czasie postępowanie przed Sądem ubezpieczeń społecznych, cofnął to odwołanie. Wtedy Sąd Rejonowy umorzył postępowanie w zakresie odwołania od decyzji z dnia 31 października 2014 r. wobec cofnięcia odwołania uargumentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika wnioskodawcy faktem, że intencją strony nie było dochodzenie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy dla członków rodziny w związku ze śmiercią ubezpieczonego. (art. 13 ustawy wypadkowej)

Pewną trudność jaką miał do rozważenia fachowy pełnomocnik wynikała z powodu złożenia we wniosku do ZUS przez wnioskodawcę oświadczenia o tym, że zgon syna nie miał związku z wypadkiem przy pracy. Oświadczenie to, w tych realiach sprawy (dokumentacja medyczna psychiatryczna) powinno zobligować ZUS, jako wyjątkowego profesjonalistę w zakresie ubezpieczeń społecznych do rozważenia czy rzeczywiście śmierć syna wnioskodawcy nie ma związku z wypadkiem przy pracy.

Zatem wnioskodawca – ojciec ubezpieczonego M. N. (2), który uległ wypadkowi przy pracy, ostatecznie nie wniósł odwołania od decyzji odmawiającej przyznania jednorazowego odszkodowania w oparciu o przepis art. 13 ustawy wypadkowej.

Podkreślić jednak trzeba, że w przepisach przejściowych obecnie obowiązująca ustawa wypadkowa zawiera art. 58 w myśl którego, w zakresie nieuregulowanym ustawą **stosuje się odpowiednio przepisy** ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz **ustawy o emeryturach i rentach z FUS**.

Ustawa to posiada między innymi regulację **świadczenia niezrealizowanego**. Bowiernie stosownie do art. 136 ustawy emerytalnej, w razie śmierci osoby, **która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą**, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba. Osoby wymienione w ust.1 mają prawo do udziału w dalszym prowadzeniu postępowania o świadczenia, nieukończonego wskutek śmierci osoby, która o te świadczenia wystąpiła (ust.2).

Zatem, jak wynika *expressis verbis* ze wskazanego wyżej przepisu art. 136 ustawy emerytalnej, do ubiegania się przez członków rodziny o jednorazowe odszkodowanie na jego podstawie konieczny jest wniosek o świadczenie złożony przez osobę zmarłą. Jak już wcześniej podkreślono, **przedmiotowego wniosku M. N. (2) nie złożył**.

Tymczasem ostatecznie wnioskodawca M. N. (1) wniósł odwołanie tylko od decyzji z dnia 21.01.2015 r. uchylonej w części decyzją z dnia 17.03.2015 r., tj. decyzji w których odmówiono wszczęcia postępowania **o wypłatę świadczenia niezrealizowanego** po zmarłym M. N. (2) w oparciu właśnie **o art. 136 ustawy emerytalnej, gdzie konieczny jest wcześniejszy wniosek osoby zmarłej**.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zarówno sam wnioskodawca a następnie też Sąd Rejonowy nie wykazali wobec wymienionych wyżej decyzji ZUS w przedmiocie świadczenia niezrealizowanego konkretnych zarzutów bezprawności oraz w żaden sposób nie wykazali dlaczego są one wadliwe.

Sąd Rejonowy zmienił przedmiotowe decyzje pomimo, że ZUS odniósł się w tych decyzjach wprost do wspomnianego wyżej art. 136 ustawy emerytalnej i na nim oparł swoje rozstrzygnięcie. Sąd Rejonowy sam zauważa w rozważaniach prawnych, że jest związany zakresem wydanej decyzji przez ZUS, stwierdzając, że „przed sądem wnioskodawca może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował (wyr. SN z 9.9.2010 r., II UK 84/10, L.)”.

Tak więc wnioskodawca może prowadzić postępowanie tylko w zakresie tego co ustalił ZUS i o czym orzekł w zaskarżonej decyzji. Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik odwołującego się nie potrafiła wskazać dlaczego decyzja nie przyznająca jednorazowego odszkodowania na zasadzie art. 136 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 11 § 1 ustawy wypadkowej jest wadliwa skoro nie kwestionuje tego, że wnioskodawca nie może nabyć odszkodowania w zakresie świadczenia niezrealizowanego.

Sąd Rejonowy, nie orzekając o zmianie zaskarżonych decyzji, zasądził jednorazowe odszkodowanie (brak w sentencji sformułowania „zmienia zaskarżoną decyzję...”)

W ocenie Sąd Okręgowy, Sąd I instancji błędnie uznał, że w sprawie niniejszej ma zastosowanie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1978 r., która rozstrzygała sporne zagadnienie w świetle poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U Nr 20, poz. 105 zwana: ustawa z 1975 r.). Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego pogląd wyrażony tej uchwale nie zachował aktualności na tle obowiązującego ustawodawstwa. Sąd Najwyższy przyjął wtedy, że jednorazowe odszkodowanie z art. 9 ustawy z 1975 roku (obecnie art. 11 ustawy) przysługuje pracownikowi, jeżeli wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał on stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Jeżeli pracownik zmarł wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, to jednorazowe odszkodowanie na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy (obecnie art. 13 ustawy) przysługuje członkom jego rodziny, wymienionym w ust. 2 tego przepisu. Prawo członków rodziny do jednorazowego odszkodowania istnieje niezależnie od tego, czy przed śmiercią pracownikowi wypłacono

to świadczenie na podstawie art. 9 ustawy z 1975 r. Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że jeżeli pracownik wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego albo długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, lecz zmarł z innej przyczyny i nie pobrał należnego mu na podstawie art. 9 ustawy z 1975 r. jednorazowego odszkodowania, to prawo do tego świadczenia przysługuje członkom jego rodziny, wymienionym w art. 12 ust. 2 tej ustawy, **bez względu na to, czy pracownik przed śmiercią złożył wniosek o wypłatę przysługującego mu odszkodowania.**

Powyższa interpretacja miała swoje pełne uzasadnienie w świetle nieobowiązującego już stanu prawnego tj. poprzedniej ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U Nr 20, poz. 105). Wynika to z faktu, że w przepisach przejściowych do tej ustawy brak było odesłania do odpowiedniego stosowania przepisów innych ustaw. Bowiem art. 36 tej ustawy zawierał tylko odesłanie odnoszące się do trybu postępowania. Według art. 36 nieobowiązującej ustawy z 1975 r., ustalenie okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy oraz stwierdzenie choroby zawodowej następowało w trybie określonym przepisami wydanymi na podstawie art. 231 Kodeksu pracy.

Natomiast, jak już Sąd Okręgowy wyżej podkreślił, całkiem inna sytuacja zachodzi w świetle treści obecnie obowiązującej ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Umiejscowiony w przepisach przejściowych art. 58 odnosi się do odpowiedniego stosowania innych ustaw, w tym ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która zawiera art. 136. Tak więc, jeżeli M. N. (2) złożyłby wniosek o jednorazowe odszkodowanie który nie zostałby rozpoznany przez ZUS przed jego zgonem, to wówczas jego rodzice mogliby wstąpić do postępowanie o przyznanie jednorazowego odszkodowania jako świadczenia niezrealizowanego na podstawie art. 11 § 1 ustawy wypadkowej w związku z art. 58 ustawy wypadkowej i w związku z art. 136 ustawy emerytalnej. Natomiast jeżeli zmarły nie zdążył złożyć wniosku to rodzice zmarłego mają prawa do jednorazowego odszkodowania na zasadzie art. 13 § 1 ust.3 ustawy wypadkowej, wykazując tylko, że M. N. (2) zmarł z powodu doznanego wypadku przy pracy.

Powyższe uregulowania prowadzą do konieczności udowodnienia innych przesłanek prawnych. Bowiem z art. 11 § 1 ustawy wypadkowej w związku z art. 136 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynika, że ten ostatni przepis, w zakresie świadczenia niezrealizowanego, wprowadza odmiennie zasady dziedziczenia tych świadczeń z ubezpieczenia społecznego które są zazwyczaj świadczeniami osobistymi. Bowiem prawo do jednorazowego odszkodowania, w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

W konsekwencji przed spadkobiercą, w zakresie świadczeń z ubezpieczenia społecznego, pierwszeństwo będą miały podmioty określone w art. 136 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nawet jeżeli jednocześnie spełniałyby przesłanki z art.922 k.c.

Natomiast prawo ubiegania się o jednorazowe odszkodowanie na podstawie art. 13 § 1 ust. 3 ustawy wypadkowej mają rodzice, osoby przysposabiające, macocha oraz ojczym, jeżeli w dniu śmierci ubezpieczonego lub rencisty prowadzili z nim wspólne gospodarstwo domowe lub jeżeli ubezpieczony lub rencista bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do ich utrzymania albo jeżeli ustalone zostało wyrokiem lub ugodą sądową prawo do alimentów z jego strony.

Zauważyć należy, że na podstawie art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Zgodnie z art. 129 ust. 1. ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu np. w przypadku wznowienia wypłaty świadczenia (art. 135).

Z powyższego wynika konkluzja, że zasadą dochodzenia roszczeń w postępowaniu ubezpieczeniowym jest tryb wnioskowy co potwierdził w swych orzeczeniach wielokrotnie Sąd Najwyższy (np. wyrok SN z dnia 10.2.2012r. sygn. akt II UK 146/11, wyrok SN z dnia 3.4.2014r. sygn. akt II UK 398/13)

Z tych też względów Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w zaskarżonych przez ZUS punktach jako wydany wobec decyzji która nie była w rzeczywistości przez strony kwestionowana bo nie podważano braku istnienia prawa do świadczenia niezrealizowanego.

Sąd Okręgowy uznał, że organ przyznający odszkodowanie nie rozpoznał do chwili obecnej wniosku skarżącego z dnia 12 listopada 2014 r. w przedmiocie wydania decyzji o jednorazowym odszkodowaniu dla M. N. (1) jako spadkobiercy ustawowego w trybie art. 922 k.c. i dlatego przekazał do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ten wniosek w celu rozpoznania.

Podkreślić należy, że co do zasady, rodzice mogą dochodzić wszelkich praw majątkowych po zmarłym dziecku na zasadach ogólnych uregulowanych w kodeksie cywilnym.

W myśl art. 922 k.c. § 1 prawa i obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą z chwilą jego śmierci na jedną lub kilka osób stosownie do przepisów księgi niniejszej.

§ 2. Nie należą do spadku prawa i obowiązki zmarłego ściśle związane z jego osobą, jak również prawa, które z chwilą jego śmierci przechodzą na oznaczone osoby niezależnie od tego, czy są one spadkobiercami.

Jak wyżej wykazano, zasada ta, w zakresie praw osobistych spadkobiercy, może ulec modyfikacji w innych ustawach np. z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Na tym tle prawnym powstaje więc pytanie, czy w sytuacji gdy brak osób uprawnionych do świadczenia niezrealizowanego oraz nie zostały spełnione przesłanki przez spadkobiercę uregulowane w art. 13 § 1 ust. 3 ustawy wypadkowej, to czy o świadczenie może wystąpić następca prawny na zasadach ogólnych.

Powyższe uwagi będą potrzebne Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych przy badaniu wniosku o jednorazowe odszkodowanie na zasadach prawa cywilnego. Bowiem organ przyznający odszkodowanie będzie musiał rozważyć, czy wnioskodawca może nabyć sporne świadczenia na tych zasadach i odnieść się do tego żądania wprost, skoro przesądził już, że wnioskodawcy nie przysługuje jednorazowe odszkodowanie jako świadczenie niezrealizowane oraz gdy wnioskodawca zaprzestał ubiegania się o jednorazowe odszkodowanie na zasadach art. 13 § 1 ust. 3 ustawy wypadkowej.

W tym zakresie organ rozważy czy przepis art. 58 ustawy wypadkowej stosuje się do wszystkich postanowień ustawy o emeryturach i rentach z FUS czy tylko do części z nich. Bowiem istotne jest odkodowanie pojęcia „odpowiedniego” stosowania przepisów. Chodzi o odpowiedź na pytanie czy „odpowiednie” stosowanie przepisów ustawy emerytalnej dotyczy tylko tych instytucji prawnych które znajdują się w obu ustawach (np. dotyczących renty wypadkowej i renty z ustawy emerytalnej) czy też odpowiednie stosowanie przepisów ustawy emerytalnej oznacza prawo odwołania się do wszystkich instytucji prawnych zawartych w ustawie emerytalnej.

Przy przyjęciu, że odpowiednie stosowanie odznacza tylko odniesienie do porównywalnych świadczeń, to jednorazowe odszkodowanie nie posiada swojego odpowiednika w ustawie emerytalnej. Wtedy nie będzie stosowała się do takiego świadczenia zasada ze wspomnianych ustaw ubezpieczeniowych ale zasady z kodeksu cywilnego dotyczące praw majątkowych podlegających dziedziczeniu. Jednakże w tym drugim przypadku ZUS musi ustalić dodatkowo czy prawo do jednorazowego odszkodowania weszło w skład masy spadkowej. Inaczej mówiąc, czy następcy prawnemu przysługuje tylko przyznane ale nie wypłacone jednorazowe odszkodowanie czy też także potencjalne prawo do tego odszkodowania.

Na marginesie należy zwrócić uwagę czy postępowanie odnośnie wydanej decyzji z dnia 31 października 2014 r. nie powinno zostać wznowione skoro nie został przeprowadzony dowód z opinii właściwych lekarzy specjalistów psychiatrów na okoliczność czy zmiany psychiczne a następnie zgon syna wnioskodawcy są wynikiem wypadku przy pracy. Możliwość taką daje art.145 § 1 pkt 5 k.p.a. który stanowi, że jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody(np. orzeczenie lekarskie), istniejące w dniu wydania decyzji, nie znane organowi, który ją wydał to możliwe jest wszczęcie umorzonego postępowania. Trzeba mieć na uwadze, że organ emerytalny, jako podmiot publiczny służący interesowi ubezpieczonych nie powinien nadmiernie formalistycznie potraktować takiego wniosku ubezpieczonego. Nie ma bowiem istotnego znaczenia data zgonu ubezpieczonego, lecz to czy przyczyna zgonu pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem przy pracy. W takim przypadku wnioskodawca może ubiegać się o jednorazowe odszkodowanie na zasadzie art. 13 § 1 ust. 3 ustawy wypadkowej. Bowiem roszczenie wnioskodawcy nie będzie dotyczyło świadczenia niezrealizowanego a jedynie będzie stanowiło żądanie „własne” wnioskodawcy, co oznacza brak konieczności wniosku ubezpieczonego M. N. (2) o jednorazowe odszkodowanie.

Natomiast, w sytuacji przyjęcia, że prawo do jednorazowego odszkodowania wchodzi do masy spadkowej, bo w chwili wypadku były spełnione wszystkie przesłanki oprócz złożenia wniosku o to świadczenie to nie będą miały zastosowania zasady z art. 58 ustawy wypadkowej w związku z art. 136 ustawy emerytalnej jak i nie będą miały zastosowania regulacje z art. 13 ust.1 i 2 pkt 3 ustawy wypadkowej. Na marginesie należy zauważyć, że sentencje decyzji z dnia 21 stycznia 2015 r. i z dnia 17 marca 2015 r. zostały sformułowane jako „odmowa wszczęcia postępowania o świadczenie niezrealizowane”. Oznacza to, że organ emerytalny nie badał przesłanek do przyznania świadczenia niezrealizowanego z art. 136 ustawy emerytalnej skoro odmówił wszczęcia postępowania z uwagi na niespełnienie zasadniczej przesłanki procesowej czyli braku złożenia wniosku o jednorazowe odszkodowanie przez zmarłego syna wnioskodawcy. Wprawdzie można dyskutować czy mimo tego organ emerytalny nie powinien odmówić przyznania prawa do świadczenia wskazując, że z przesłanek prawnych nie przyznania świadczenia jest brak wniosku wszczynającego postępowanie, co prowadziło do zbędności badania pozostałych przesłanek.

Skoro jednak wnioskodawca nie kwestionował, że jego syn nie złożył takiego wniosku o jednorazowe odszkodowanie i tym samym nie będzie mógł kontynuować postępowania o świadczenie niezrealizowane to sentencja zawarta w decyzji nie wskazuje na potrzebę zmiany merytorycznej decyzji. Tym bardziej trudno zrozumieć dlaczego ta decyzja została zaskarżona przez wnioskodawcę skoro jednocześnie wnioskodawca nie domagał się rozpoznania wniosku przekazanego przez Sąd Okręgowy do ZUS w celu nadania mu właściwego biegu procesowego.

Sąd Okręgowy uwzględniając apelację w punktach 3, 5 i 6 stwierdza jednocześnie, że wniosek z punktu 4 wyroku o jednorazowe odszkodowanie dla E. N. (2) (matka M. N. (2)) słusznie został przekazany organowi emerytalnemu do rozpoznania, szczególnie, że ZUS nie uzasadnił dlaczego decyzja Sądu Rejonowego w tym zakresie jest wadliwa.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

Przewodniczący: Sędziowie:

K.B